

[Socialministeren]

Jeg glæder mig selvfølgelig til at se Socialdemokratiets beslutningsforslag, som jeg formoder vil foreligge i næste uge. Jeg håber, vi så kan se, hvilke muligheder vi har for at imødekomme Socialdemokratiet.

Dernæst vil jeg gå over til de indvendinger, som både hr. Kaj Poulsen og senere også fru Pernille Forchhammer var inde på. Fru Pernille Forchhammer spurgte, hvor motivationen til at gå over i en uddannelse efter de fem måneder ligger. Ja, som jeg har sagt, kan man bruge uddannelse; man kan sagtens lave flere uddannelses tilbud eller indslusning på ungdomsskole, eller hvad det måtte være, i mere end de fem måneder, som ligger i lovforslaget. Det er alene en beregning over for kommunerne af, hvad man vil tilgodese her fra statens side, men der er ikke noget som helst i vejen for, at man kan kombinere det med et meget bredere tilbud, hvis kommunerne har lyst til det. Men perspektivet i de fem måneder er altså, at folk ikke først kommer til at gå ledige, og at det skal betragtes som en forebyggende foranstaltning over for den gruppe af de unge, som ville blive socialt skadede af at gå ledige.

Dernæst siger hr. Kaj Poulsen, at der ikke er megen reform i at gå fra et beskæftigelsestilbud på 38 timer til 17 timer. Det er jeg sandelig enig i, men der er ikke rokket ved forslaget om unges beskæftigelse; man kan stadig lave de projekter, man hidtil har regnet med. Jeg er meget ked af, at vi ikke kan komme højere op end 17 timer. Og det er helt rigtigt, som mange har påpeget, at der er et problem i forbindelse med timelønnens størrelse. Timelønnen her i Københavnsområdet er 85 kr., og det betyder, at folk på beskæftigelsesprojekter ikke kan forlade projektet og gå ud og tage et arbejde på lavtlønsområdet uden at miste penge. Det er noget af det, vi har set på med allerstørst bekymring, og noget, Kommunernes Landsforening har hæftet sig aller mest ved – man har jo spurgt, hvad kommunernes holdning var.

Vi har rigtigt, som det også er blevet sagt fra fru Karen Højte Jensens side, fra regeringen meldt ud, at vi gerne ville tage spørgsmålet om indslusningsløn op under de kommende overenskomstforhandlinger. Men – og det vil jeg gerne slå fast – når mit forslag ser ud, som det gør, er det, fordi regeringen agter at holde indgåede overenskomster – indtil andet er aftalt. Det er derfor, lovforslaget ser sådan ud. Det er

bestemt ikke, fordi vi synes, det her er en god idé, at man ikke kan arbejde mere end 17 timer. Men det skyldes jo den mekanisme, som jeg tror hr. Agerschou også var inde på – jeg ved ikke, om det er en overfortolkning – at det er arbejdsmarkedet og dem, der har arbejde, der holder dem, der er udstødt, ude. Det er det, det handler om.

Det egentlige indhold i dette lovforslag ud over det juridiske indhold, at man giver kommunen en forpligtelse, er jo en opfordring til arbejdsmarkedets parter om at besinde sig på, at man har et ansvar for de unge mennesker, og at det drejer sig om at lukke dem ind i varmen, lukke dem ind på arbejdspladserne, for selvfølgelig kan de være der, men ikke hvis det skal ske til en timeløn, der er højere end den, de, der går der i forvejen, får.

I øvrigt var jeg meget glad for hr. Agerschous indlæg, for jeg synes, der var mange positive ting i det, selv om det selvfølgelig var meget negativt over for lovforslaget. Jeg vil gerne fremhæve det, hr. Agerschou indledte med at sige, nemlig at Dansk Arbejdsgiverforening og LO skal med ind i løsningen af disse problemer, og jeg er glad for at kunne sige, at de også har indvilget i det. Som det vil være bekendt, står det i lovforslagets bemærkninger, at vi har til hensigt at nedsætte et, skal vi kalde det gennemførelsesudvalg, hvor vi skal diskutere de problemer, som har været rejst her i dag. Uden deres indforståelse med det går det nemlig ikke. Og det er derfor, lovforslaget ser ud, som det gør.

Dermed har jeg svaret på det med den fikse idé. Den vil jeg altså gerne tage ansvaret for, så ikke nogen af Socialministeriets embedsmænd skal få hæftet på sig, at de får fikse ideer. Den fikse idé er altså kommet ved, at jeg har set mig om i Danmark og set, hvordan man løser nogle af disse problemer bedre visse steder end andre. Det er blevet kaldt miskmask. Ja, det kan man godt kalde det, for som jeg jo selv har beskrevet det, er problemet, at når vi skal overholde gældende overenskomster, holder det altså i praksis unge væk fra arbejdsmarkedet, og så får vi noget miskmask. Det er det, vi skal prøve om vi kan finde en løsning på.

Men jeg kan ikke forstå hr. Agerschous bemærkning om, at det skulle være misbrug af systemet at forlange, at unge mennesker skal yde noget arbejde for de kontanter, de får. Det kunne jeg forstå, hvis man sagde, at de skulle ind på